

ปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทย

Problems and Obstacles to Developing English Speaking Skill of Thai University Students

ณัฐรัตน์ ฤทธิรัตน์ (Natnaree Ritthirat)* ดร.ธัญภา ชีระมณี (Dr.Thanyapa Chiramanee)**

บทคัดย่อ

การศึกษานี้เป็นการศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ และวิธีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักศึกษามหาวิทยาลัยในสาขาวิชาที่จะได้รับผลกระทบจากการเปิดประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในปี 2558 กลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาชั้นปีที่ 3 สาขาแพทยศาสตร์ ทันตแพทยศาสตร์ พยาบาลศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ และบัญชี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ จำนวน 50 คน เครื่องมือที่ใช้ได้แก่แบบสอบถาม คะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ และแบบสัมภาษณ์ ผลการศึกษา พบว่า ปัญหาและอุปสรรคที่ส่งผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ได้แก่ นักศึกษามีความกังวลและความกลัวเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ มีปัญหาด้านคำศัพท์ ขาดการฝึกฝนกับอาจารย์และบุคคลอื่น ไม่ชอบเรียนรายวิชาที่เน้นทักษะการพูดภาษาอังกฤษ และนักศึกษาต้องนึกเป็นภาษาไทยก่อนเสมอเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ และวิธีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่นักศึกษานำไปใช้มากที่สุด ได้แก่ การดูภาพยนตร์ และการฟังเพลงภาษาอังกฤษ

ABSTRACT

This study aimed to study problems and obstacles in developing English speaking skill and the methods employed to improve English speaking skill of Thai university students who will be affected when the ASEAN Economic Community comes into being in 2015. The samples were 50 third-year students in five fields of study at Prince of Songkla University, Hat Yai Campus: Medicine, Dentistry, Nursing, Engineering and Accountancy. A questionnaire, speaking scores and interview were used to collect data. Problems and obstacles found to affecting the subjects' development of English speaking skill are that they were afraid of and worried about speaking English. Other barriers were their inadequate vocabulary, lack of speaking practice to native speaking teachers and others, dislike of English speaking class. The subjects also reported having to think in Thai before expressing in English. The methods in developing English speaking skill widely used among the students are watching English movies and listening to English songs.

คำสำคัญ: ปัญหาในการพูดภาษาอังกฤษ อุปสรรคในการพูดภาษาอังกฤษ วิธีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

Key Words: Problems in English speaking skill, Obstacles in English speaking skill, Method to improve English speaking skill

* นักศึกษา หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

** รองศาสตราจารย์ ภาควิชาภาษาและภาษาศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

บทนำ

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่มีความจำเป็นอย่างยิ่ง ทั้งนี้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลางในการเผยแพร่แลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารและความรู้ในแขนงต่างๆ (อารีรักษ์ และคณะ, 2554; Dolati and Mikaili, 2011) ทั้งยังเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรม และเข้าใจวิถีทัศน์ของชาติอื่นๆ (กาญจนนา, 2551; Manivannan, 2006) ดังนั้นการพัฒนาประเทศให้มีความเจริญก้าวหน้าและทัดเทียมกับนานาประเทศจึงจำเป็นต้องพัฒนาศักยภาพของประชากรให้มีความรู้ความสามารถในการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษ (Wannapok, 2004)

ประเทศไทยได้ตระหนักถึงความสำคัญของการใช้ภาษาอังกฤษมาโดยตลอด ดังจะเห็นได้จากการจัดการศึกษาของชาติได้กำหนดให้มีการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษทั้งทางด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน (อารีรักษ์ และ สิทธิพร, 2553) โดยเฉพาะหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานได้กำหนดให้มีการเรียนตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาจนถึงมัธยมศึกษา (อรพรรณ, 2554) แต่กระนั้นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษก็มีปัญหาโดยตลอด ส่งผลให้นักเรียนไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้อง (บุบผา, 2555) จนกระทั่งเข้าสู่การเรียนภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษา ก็เกิดปัญหา เนื่องจากความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาอยู่ในเกณฑ์ต่ำกว่ามาตรฐาน (Prapphal, 2001)

ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเป็นทักษะที่นักศึกษาไทยมีปัญหามากที่สุด ทั้งๆที่ทักษะการพูดก็มีความสำคัญต่อนักศึกษาในประเทศไทยเป็นอย่างมาก (Tribolet, 2012; Sarkis, 2012) การศึกษาของ อติศา และคณะ (2547) ซึ่งให้เห็นสาเหตุและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดของนักศึกษาไทย คือ จำนวนผู้เรียนในแต่ละชั้นเรียนมีมากเกินไป การขาดครูผู้สอนที่มีความเชี่ยวชาญ หรือเวลาที่ใช้ในการเรียน

ภาษาอังกฤษมีจำกัด และเวลาส่วนใหญ่ถูกใช้ในการสอนทักษะอื่นที่เห็นว่าจำเป็นกว่า เช่น การอ่าน จึงทำให้การฝึกฝนและการเรียนรู้ทักษะการพูดของผู้เรียนไม่ประสบความสำเร็จ ผู้เรียนจึงไม่สามารถสื่อสารได้

ประเทศไทยเป็นหนึ่งในสมาชิกประเทศที่กำลังจะก้าวสู่ประชาคมอาเซียน ซึ่งในปี 2558 ประเทศต่างๆในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ หรืออาเซียน (Association of South East Asian Nations: ASEAN) มีการลงนามความร่วมมือเพื่อเปิดเขตการค้าเสรีในภูมิภาค (นุศจี, 2552) ทำให้แต่ละประเทศสามารถเคลื่อนย้ายการลงทุน รวมไปถึงการเคลื่อนย้ายแรงงานได้อย่างเสรี ในสาขาต่างๆ รวมทั้งสิ้น 8 สาขา ประกอบด้วย วิชาชีพที่เกี่ยวกับการรักษาหรือการแพทย์ (Medical Services) วิชาชีพที่เกี่ยวกับทันตกรรม (Dental Services) วิชาชีพพยาบาล (Nursing Services) วิชาชีพด้านวิศวกรรม (Engineering Services) วิชาชีพด้านสถาปัตยกรรม (Architectural Services) วิชาชีพเกี่ยวกับการสำรวจ หรือนักสำรวจ (Surveying Qualification) วิชาชีพบัญชี (Accountancy Services) และวิชาชีพด้านการโรงแรมและการท่องเที่ยว (Hotel Services and Tourism) (Thairungroj, 2012) การเปิดเขตการค้าเสรี จะทำให้ภาษาอังกฤษมีความสำคัญและความจำเป็นมากขึ้น ผู้ที่มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นภาษาสากล ก็จะมีรายได้เปรียบ ทั้งการแข่งขันในตลาดแรงงานภายในประเทศและการออกไปหางานทำในประเทศอื่นที่มีค่าตอบแทนสูงกว่า (ขวัญใจ, 2555) ดังนั้นจึงจำเป็นที่นักศึกษาในระดับอุดมศึกษาที่ศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยต่างๆในประเทศไทย โดยเฉพาะ 8 สาขาวิชาที่จะก้าวเข้าสู่ตลาดแรงงานในอนาคต ต้องมีการเตรียมความพร้อมไปถึงการเร่งพัฒนาระดับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษให้สูงขึ้น

มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์เป็นมหาวิทยาลัยรัฐที่เก่าแก่และใหญ่ที่สุดในตอนใต้ของประเทศไทย มีอาณาเขตติดกับประเทศมาเลเซีย และใกล้เคียงกับประเทศต่างๆในอาเซียน ได้แก่ สิงคโปร์ อินโดนีเซีย

บรูไน และฟิลิปปินส์ ได้เปิดสอนในสาขาต่างๆ รวมทั้งสาขาวิชาที่จะได้รับผลกระทบจากการเปิดเขตการค้าเสรีอาเซียน ทั้งสิ้นจำนวน 5 สาขา ได้แก่ สาขาวิชาชีพที่เกี่ยวกับการแพทย์ วิชาชีพที่เกี่ยวกับทันตกรรม วิชาชีพพยาบาล วิชาชีพด้านวิศวกรรม และวิชาชีพบัญชี และจะมีนักศึกษาจบการศึกษาเป็นจำนวนมากในแต่ละปี ซึ่งส่วนหนึ่งก้าวเข้าสู่ตลาดแรงงานในภูมิภาคอาเซียน ในปี 2558 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องจึงมีความจำเป็นต้องเตรียมความพร้อมในด้านต่างๆ ให้กับบัณฑิต รวมทั้งด้านภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะทักษะด้านการพูด

ในการศึกษาระดับความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ใน 5 สาขาวิชาที่ได้รับผลกระทบจากการเปิดประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ฉ.ญ.ฐ.น.ร. และ ฐ.ญ.ภา, 2556) พบว่า มีนักศึกษาเพียง 16% ที่มีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษระดับดีเยี่ยม สามารถสื่อสารได้เป็นอย่างดี โดยส่วนใหญ่คือนักศึกษาสาขาแพทยศาสตร์และทันตแพทยศาสตร์ แต่มีอีก 27% ที่ยังไม่สามารถสื่อสารได้ มีความสามารถการพูดในระดับที่ต้องปรับปรุง ส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาสาขาพยาบาลศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ และบัญชี นักศึกษาเหล่านี้ไม่สามารถสื่อสารได้ เนื่องจากมีข้อจำกัดในการเลือกใช้คำศัพท์ และไวยากรณ์ที่ถูกต้อง

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้จึงต้องการศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ รวมถึงวิธีการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาใน 5 สาขาวิชาที่จะก้าวสู่การเปิดประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน เพื่อหาแนวทางการแก้ไขปัญหา และส่งเสริมให้นักศึกษาเร่งพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของตนเองให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น เพื่อก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในปี 2558

วัตถุประสงค์การศึกษา

1. เพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาที่จะได้รับผลกระทบจากการเปิดประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
2. เพื่อศึกษาวิธีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาที่จะได้รับผลกระทบจากการเปิดประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

วิธีการศึกษา

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นการศึกษาเชิงสำรวจ (Survey Research) โดยเลือกใช้วิธีการศึกษาแบบผสม คือ การศึกษาเชิงปริมาณ (Quantitative Method) และการศึกษาเชิงคุณภาพ (Qualitative Method) โดยมีวิธีการศึกษาดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็น นักศึกษาชั้นปีที่ 3 จากคณะที่มีบัณฑิตที่จะเข้าสู่การเปิดประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ในปี พ.ศ. 2558 ของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ จำนวน 762 คน ประกอบด้วย คณะวิศวกรรมศาสตร์ 370 คน คณะพยาบาลศาสตร์ จำนวน 144 คน คณะแพทยศาสตร์ 142 คน คณะวิทยาการจัดการ (สาขาบัญชี) 66 คน และคณะทันตแพทยศาสตร์ 40 คน (กองทะเบียนและประมวลผล มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์, 2555)

ขนาดกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ได้ใช้หลักเกณฑ์ในการกำหนดกลุ่มตัวอย่าง โดยวิธีร้อยละ (สมชาย, 2554) ซึ่งมีเงื่อนไขดังนี้ 1) ประชากรที่ต่ำกว่า 100 คน กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 10 และ 2) ประชากรที่สูงกว่า 100 คน กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 5 ด้วยหลักเกณฑ์นี้ กลุ่มตัวอย่างของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มี จำนวน 50 คน ได้แก่ สาขาวิศวกรรมศาสตร์ 20 คน สาขาพยาบาลศาสตร์ 10 คน สาขาแพทยศาสตร์ 10 คน สาขาบัญชี 6 คน และสาขาทันตแพทยศาสตร์ 4 คน

ต่อมาจึงใช้การสุ่มอย่างง่ายโดยการจับสลากรายชื่อ เพื่อให้ได้จำนวนตามขนาดกลุ่มตัวอย่าง (กัลยา, 2553)

2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

2.1 แบบสอบถาม ประกอบด้วย 3 ตอน ได้แก่ ตอนที่ 1 คือ ข้อมูลพื้นฐานของนักศึกษา ตอนที่ 2 คือ ปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ จำนวน 30 ข้อ โดยให้กลุ่มตัวอย่าง แสดงความคิดเห็นใน 5 ระดับ และตอนที่ 3 คือ วิธีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยให้นักศึกษาเรียงลำดับวิธีการที่นักศึกษาใช้เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของตน

2.2 คะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ จากผลการศึกษาเรื่อง ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทยและความพร้อมผู้ อาเซียน (ณัฐจันตรี และชญภา, 2556)

2.3 แบบสัมภาษณ์ เป็นคำถามปลายเปิด ถามความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาอุปสรรค รวมถึงวิธีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา

3. การวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ข้อมูล โดยนำผลคะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง จากงานวิจัยของ (ณัฐจันตรี และชญภา, 2556) มาหาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษกับปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธี Pearson's Correlation ขณะเดียวกัน นำผลคะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษมาแบ่งกลุ่มเด็ก โดยใช้วิธี 33% สามารถแบ่งได้ ดังนี้ นักศึกษาที่มีคะแนนสูง จำนวน 17 คน และนักศึกษามีคะแนนต่ำ จำนวน 17 คน เพื่อหาวิธีการพัฒนาทักษะการพูดของนักศึกษาแต่ละกลุ่ม

ผลการศึกษา

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา ปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ รวมทั้งวิธีการพัฒนาทักษะการพูด

ภาษาอังกฤษของนักศึกษาทั้ง 5 สาขาวิชา สามารถแสดงผลการศึกษาได้ดังนี้

1. ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษกับปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

จากการศึกษาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษกับปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ด้วยวิธี Pearson's Correlation พบว่า ในภาพรวมระดับคะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา ไม่มีความสัมพันธ์กันทางสถิติกับปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ($r = 0.20$)

ตารางที่ 1 ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษกับปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา

หัวข้อ	R	P
1. ข้าพเจ้ากลัวผู้อื่นจะไม่เข้าใจในสิ่งที่ข้าพเจ้าพูด	-0.30*	0.02
2. ข้าพเจ้าขาดการฝึกพูดภาษาอังกฤษกับอาจารย์และบุคคลอื่น	-0.30*	0.02
3. ข้าพเจ้าต้องนึกเป็นภาษาไทยก่อนทุกครั้งเมื่อต้องพูดเป็นภาษาอังกฤษ	-0.27*	0.03
4. ข้าพเจ้ามีปัญหาเรื่องคิดคำศัพท์ไม่ออกขณะพูด	-0.26*	0.03
5. ข้าพเจ้าไม่ชอบเรียนรายวิชาที่เน้นทักษะการพูดภาษาอังกฤษ	-0.24*	0.04
6. ข้าพเจ้าไม่สามารถพูดให้คู่สนทนาของข้าพเจ้าเข้าใจได้	-0.24*	0.05
7. ข้าพเจ้ากังวลเมื่อต้องเป็นผู้เริ่มการพูดคุยก่อน	-0.23*	0.05
8. ข้าพเจ้าออกเสียงภาษาอังกฤษไม่ชัดเจน	-0.22	0.06
9. ข้าพเจ้าไม่สามารถพูดในสิ่งที่ข้าพเจ้าต้องการได้	-0.21	0.07
10. สื่อและอุปกรณ์ที่ใช้ประกอบการเรียนการสอนไม่เพียงพอ	-0.21	0.07
11. ข้าพเจ้าไม่กล้าสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษกับบุคคลอื่น	-0.21	0.08
12. ข้าพเจ้ากังวลว่าจะพูดผิดไวยากรณ์	-0.17	0.12

ตารางที่ 1 ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษกับปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา (ต่อ)

หัวข้อ	R	P
13. ข้าพเจ้าเกิดความวิตกกังวลและไม่มั่นใจทุกครั้งเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ	-0.17	0.12
14. ในชั้นเรียน อาจารย์ผู้สอนพูดประโยคภาษาอังกฤษเร็วเกินไป ทำให้ข้าพเจ้าจับใจความไม่ได้	-0.17	0.13
15. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของอาจารย์ผู้สอน ไม่ทำให้ข้าพเจ้าเกิดความสนใจที่จะใช้ภาษาอังกฤษเพื่อฝึกพูด	-0.15	0.15
16. อาจารย์ผู้สอนขาดการส่งเสริมและกระตุ้นให้ข้าพเจ้าพูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียน	-0.15	0.16
17. ข้าพเจ้าหลีกเลี่ยงวงสนทนาที่ใช้ภาษาอังกฤษ	-0.14	0.16
18. ข้าพเจ้ากลัวอาจารย์ผู้สอน	-0.13	0.18
19. ข้าพเจ้าไม่มีโอกาสสนทนากับชาวต่างชาติ	-0.12	0.21
20. การจัดกิจกรรมส่งเสริมให้นักศึกษาพูดภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัยยังไม่เพียงพอ	0.11	0.23
21. ข้าพเจ้าขาดแรงจูงใจในการพูดภาษาอังกฤษ	-0.10	0.24
22. อาจารย์ผู้สอนเปิดโอกาสให้ข้าพเจ้าฝึกพูดภาษาอังกฤษน้อยเกินไป	0.10	0.25
23. ข้าพเจ้ารู้สึกเงินอายเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติ	-0.09	0.26
24. ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ อาจารย์ผู้สอนไม่ได้มีการใช้สื่อเพื่อส่งเสริมให้ข้าพเจ้าฝึกฝนทักษะการพูด	-0.09	0.28
25. ข้าพเจ้าไม่มีแหล่งเรียนรู้เพื่อฝึกปฏิบัติการพูดภาษาอังกฤษจากภายนอก	-0.07	0.31
26. ข้าพเจ้าไม่กล้าพูดภาษาอังกฤษแม้กระทั่งกับคนไทยด้วยกัน	-0.06	0.35
27. อาจารย์ผู้สอนส่วนใหญ่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษทั้งหมดในการสอนทักษะการพูด	0.03	0.41
28. ข้าพเจ้ามีโอกาสน้อยในการฝึกฝนทักษะการพูดน้อยในชั้นเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เนื่องจากมีผู้เรียนจำนวนมาก	0.00	0.49
29. ข้าพเจ้าไม่มีโอกาสใช้ทักษะการพูดภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริง	0.00	0.50

30. ข้าพเจ้าหมดความพยายามที่จะพูดเนื่องจากพูดผิดๆ ซัด ๆ หรือพูดซ้ำ	0.00	0.50
ภาพรวม	-0.20	0.08

หมายเหตุ: *มีระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

R หมายถึง ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน

P หมายถึง ระดับนัยสำคัญทางสถิติ

จากตารางที่ 1 พบว่า แม้ว่าในภาพรวมจะไม่พบความสัมพันธ์ แต่เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษกับปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในด้านต่างๆ แสดงว่า ปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษมีความผูกพันกับคะแนนความสามารถของนักศึกษา กล่าวคือ นักศึกษาที่มีคะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษสูง จะมีปัญหาและอุปสรรคในด้านต่างๆ ในการพูดน้อยกว่านักศึกษาที่มีคะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษต่ำ โดยปัญหาและอุปสรรคที่ส่งผลต่อความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ มี 7 ด้าน เรียงลำดับตามความสำคัญของปัญหาดังนี้

1. ข้าพเจ้ากลัวผู้อื่นจะไม่เข้าใจในสิ่งที่ข้าพเจ้าพูด ($r = 0.30$)
2. ข้าพเจ้าขาดการฝึกพูดภาษาอังกฤษกับอาจารย์และบุคคลอื่น ($r = 0.30$)
3. ข้าพเจ้าต้องนึกเป็นภาษาไทยก่อนทุกครั้ง เมื่อต้องพูดเป็นภาษาอังกฤษ ($r = 0.27$)
4. ข้าพเจ้ามีปัญหาเรื่องคิดคำศัพท์ไม่ออกขณะพูด ($r = 0.26$)
5. ข้าพเจ้าไม่สามารถพูดให้คู่สนทนาของข้าพเจ้าเข้าใจได้ ($r = 0.24$)
6. ข้าพเจ้าไม่ชอบเรียนรายวิชาที่เน้นทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ($r = 0.24$) และ
7. ข้าพเจ้ากังวลเมื่อต้องเป็นผู้เริ่มการพูดคุยก่อน ($r = 0.23$)

จากการสัมภาษณ์นักศึกษากลุ่มตัวอย่างทั้งหมดจำนวน 50 คน พบว่า นักศึกษา 90% ที่มีคะแนนความสามารถด้านภาษาอังกฤษต่ำ ให้ความคิดเห็นว่าความกลัวและความกังวล เป็นปัญหาใหญ่ เนื่องจากนักศึกษากลัวว่าคู่สนทนาจะไม่สามารถเข้าใจในสิ่งที่ตนเองพูด กล่าวได้ว่าตนเองจะพูดผิด กล่าวจะใช้ไวยากรณ์ผิด ทำให้นักศึกษาไม่กล้าพูดภาษาอังกฤษ ไม่กล้า

แสดงออกเมื่อต้องออกมาพูดหน้าชั้นเรียน อีกทั้ง นักศึกษาเหล่านี้ ยังให้ความเห็นว่า การไม่รู้คำศัพท์เป็น หนึ่งในอุปสรรคในการสื่อสารภาษาอังกฤษ เพราะเมื่อ ต้องพูดภาษาอังกฤษ นักศึกษาต้องนึกเป็นภาษาไทย ก่อนทุกครั้ง บางครั้งก็ไม่สามารถนึกศัพท์ภาษาอังกฤษ ได้เลย เนื่องจากความรู้ด้านคำศัพท์ไม่เพียงพอ ขณะเดียวกัน นักศึกษาอีก 10% ที่มีคะแนน ความสามารถด้านภาษาอังกฤษสูง ให้ความคิดเห็นว่า ปัญหาหลักๆคือ คำศัพท์ เนื่องจาก นักศึกษาไม่รู้ว่าจะ เลือกรูปคำศัพท์คำไหนให้เหมาะสมกับสถานการณ์ ส่วนในเรื่องของความกังวลเรื่องการพูด นักศึกษากลุ่มนี้ แทบจะไม่มีกังวลเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ

2. วิธีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

จากการศึกษาวิธีการพัฒนาทักษะการพูด ภาษาอังกฤษของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง ทั้งกลุ่มที่มี คะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษสูงและ กลุ่มที่มีคะแนนต่ำ พบว่า นักศึกษามีวิธีการพัฒนา ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเรียงตามลำดับการใช้ที่ แตกต่างกัน คือ นักศึกษากลุ่มที่มีคะแนนสูง ใช้วิธีการดู ภาพยนตร์ในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของ ตนเองมากที่สุด รองลงมาคือ การฟังเพลงภาษาอังกฤษ ขณะที่ นักศึกษากลุ่มที่มีคะแนนต่ำ จะใช้วิธีการฟังเพลง ภาษาอังกฤษ รองลงมาคือ การดูภาพยนตร์

จากการสัมภาษณ์นักศึกษากลุ่มตัวอย่างทั้งสอง กลุ่มเพิ่มเติม พบว่า นักศึกษากลุ่มที่มีคะแนนสูงจะมี วิธีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษด้วยการดู ภาพยนตร์ เพราะการดูภาพยนตร์สามารถช่วยพัฒนา ทักษะการพูดภาษาอังกฤษได้อย่างแท้จริง เป็นการฝึก การออกเสียง ฟังเลียนแบบสำเนียงจากตัวละคร นักศึกษากลุ่มนี้จะเลือกดูภาพยนตร์แบบที่มีคำบรรยาย ข้างใต้เป็นภาษาอังกฤษ และจะกดหยุดตรงคำหรือ ประโยคที่ชอบ และฝึกออกเสียงตาม

ขณะที่นักศึกษากลุ่มที่มีคะแนนต่ำ ให้ข้อมูลว่า นักศึกษาจะใช้การฟังเพลงภาษาอังกฤษในการพัฒนา ทักษะการพูด เพราะเพลงภาษาอังกฤษ นอกจากจะให้ความเพลิดเพลิน ยังช่วยในการฝึกเรื่องการออกเสียง

โดยมีวิธีการฝึกคือ พยายามฟังเพลงเดิมหลายๆรอบ แล้วฝึกร้องตาม และเลียนแบบเสียงภาษาอังกฤษตาม นักร้อง นอกจากนี้ การฟังเพลงภาษาอังกฤษ ช่วยทำให้ เรียนรู้คำศัพท์ใหม่ๆเพิ่มขึ้นอีกด้วย

จากการสัมภาษณ์ พบว่า นักศึกษาทั้งสองกลุ่ม สามารถรับรู้ถึงปัญหาและอุปสรรคด้านการพูด ภาษาอังกฤษของตนเอง และพร้อมที่จะหาวิธีในการ แก้ไขปัญหาเหล่านั้น เพื่อพัฒนาทักษะการพูด ภาษาอังกฤษต่อไป

อภิปรายและสรุปผลการศึกษา

1. ปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

จากผลการศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการ พัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา พบว่า นักศึกษากลุ่มที่มีคะแนนสูงจะมีปัญหาด้านคำศัพท์ ส่วนความกังวลและความกลัวเป็นปัญหาสำคัญสำหรับ นักศึกษากลุ่มที่มีคะแนนต่ำ โดยปัญหาส่วนใหญ่เกิด จากตัวนักศึกษาเอง เช่น นักศึกษาจะรู้สึกกังวลเมื่อต้อง พูดภาษาอังกฤษ คิดคำศัพท์ไม่ออก ทำให้นักศึกษาขาด ความมั่นใจ และรู้สึกกลัวเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ นักศึกษากล่าวว่าผู้อื่นจะไม่เข้าใจในสิ่งที่นักศึกษา ต้องการจะสื่อ ซึ่งปัญหาดังกล่าวจะเกิดขึ้นกับนักศึกษา ที่มีคะแนนความสามารถภาษาอังกฤษต่ำ มากกว่า นักศึกษาที่มีคะแนนความสามารถภาษาอังกฤษสูง อาจ เนื่องมาจากความสามารถในการใช้ภาษา และความรู้ ด้านคำศัพท์และไวยากรณ์ที่ไม่เพียงพอ ทำให้นักศึกษา ไม่สามารถพูดให้คนอื่นเข้าใจได้ เมื่อนักศึกษามีปัญหา ด้านการใช้ภาษา ทำให้นักศึกษาเกิดความกังวล และ ขาดความมั่นใจที่จะสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษ ส่งผลให้ ภาษาอังกฤษของนักศึกษาไม่เกิดการพัฒนา

ปัญหาและอุปสรรคที่ส่งผลต่อการพัฒนา ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษากลุ่มที่มีคะแนน ต่ำในด้านอื่นๆ คือ นักศึกษาขาดการฝึกพูดภาษาอังกฤษ กับอาจารย์ผู้สอน ปัญหานี้ อาจเกิดจากปัจจัยเรื่องเวลา ในการเรียนการสอน นุปผา (2012) กล่าวไว้ว่า

ในชั้นเรียน อาจารย์ผู้สอนควรจัดแบ่งเวลาให้ตนเองได้ มีปฏิสัมพันธ์กับผู้เรียน เพื่อฝึกฝนและทำกิจกรรมได้อย่างเพียงพอ และ จากการศึกษาของ Soureshijani and Riahipour (2012) พบว่า ในชั้นเรียนที่มีนักเรียนเยอะเกินไป อาจารย์ผู้สอนมักจะให้ความสนใจกับนักเรียนที่เก่งกว่า ขณะที่คนอื่นจะไม่สนใจนักเรียนที่มีความสามารถอ่อนกว่า ซึ่งจะทำให้นักเรียนขาดโอกาสในการฝึกฝนทักษะในชั้นเรียน

ความกลัวและความกังวลของนักศึกษาที่มีคะแนนต่ำ สอดคล้องกับการศึกษาของ นำสมร (2554) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับปัญหาที่ส่งผลกระทบต่อ การพูดภาษาอังกฤษในการนำเสนอและการพูดแสดงความคิดเห็นในที่สาธารณะ (Public Speaking) ของ นักศึกษาปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ พบว่า ความมั่นใจ ความกังวล และความเขินอาย เป็นปัญหาที่ส่งผลกระทบต่อ การพูดภาษาอังกฤษ เนื่องจาก นักศึกษามีความรู้ในเรื่องของคำศัพท์ โครงสร้างทาง ไวยากรณ์ และทักษะในการเรียบเรียงความคิดในการ นำเสนอไม่เพียงพอ ส่งผลให้ขาดประสิทธิภาพในการ สื่อสารภาษาอังกฤษในรูปแบบของการพูดนำเสนอและการ พูดแสดงความคิดเห็นในที่สาธารณะ อีกทั้ง Juhana (2012) ศึกษาเกี่ยวกับปัญหาที่ส่งผลกระทบต่อ การพูด ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ประเทศ อินโดนีเซีย พบว่า ความกังวล ความเขินอาย การกลัว การ ขาดความมั่นใจในตัวเอง เป็นปัญหาสำคัญที่ส่งผลให้ นักเรียนไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษได้ สาเหตุ เนื่องมาจากนักเรียนส่วนใหญ่กลัวว่าจะใช้คำศัพท์หรือ ไวยากรณ์ไม่ถูกต้อง กลัวว่าตนเองจะพูดผิดเมื่อต้อง ออกไปพูดหน้าชั้นเรียน

นอกจากนี้ คำศัพท์เป็น ปัญหาที่กลุ่ม นักศึกษาที่มีคะแนน สูง และต่ำ สอดคล้องกับ Fahmongkolchai (2011) และ Sursattayawong (2006) ได้กล่าวไว้ว่า สาเหตุที่ผู้พูดไม่สามารถสื่อสารเป็น ภาษาอังกฤษได้นั้น เนื่องจาก ผู้พูดมีความรู้ด้านคำศัพท์ ไม่เพียงพอ ทำให้เมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ ผู้พูดนึก คำศัพท์ไม่ออก ไม่สามารถเลือกใช้คำศัพท์ได้อย่าง

ถูกต้องและเหมาะสมกับสถานการณ์ รวมถึงการใช้ ไวยากรณ์ที่ไม่ถูกต้อง ทำให้ผู้พูดเกิดความกลัวเมื่อต้อง พูดกับชาวต่างชาติ

2. วิธีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ของนักศึกษา

จากการศึกษาวิธีการพัฒนาทักษะการพูด ภาษาอังกฤษของนักศึกษาทั้ง 5 สาขาวิชา พบว่า นักศึกษากลุ่มที่มีคะแนนความสามารถด้านการพูด ภาษาอังกฤษสูง จะมีวิธีการพัฒนาความสามารถด้าน การพูดภาษาอังกฤษของตนเองโดยการดูภาพยนตร์มาก ที่สุด รองลงมาคือ การฟังเพลงภาษาอังกฤษ โดยการดู ภาพยนตร์เป็นอีกหนึ่งช่องทางในการฝึกฝนทักษะการ พูดภาษาอังกฤษที่สำคัญ เนื่องจากภาพยนตร์เป็นสื่อที่ นำเสนอทั้งภาพและเสียง ดังนั้น นักศึกษาสามารถ พัฒนาความสามารถด้านการพูดได้โดยการฟังสำเนียง จากเจ้าของภาษา และได้เรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษจาก สถานการณ์จริงที่หลากหลายตามเนื้อหาในภาพยนตร์ ขณะที่นักศึกษากลุ่มที่มีคะแนนความสามารถด้าน การพูดภาษาอังกฤษต่ำ มีวิธีการพัฒนาตนเองด้านทักษะการ พูดภาษาอังกฤษโดยการฟังเพลงภาษาอังกฤษมากที่สุด รองลงมาคือ การพูดภาพยนตร์ การฟังเพลง ภาษาอังกฤษ ถือเป็นกิจกรรมหนึ่งที่สามารถทำให้ ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษามีประสิทธิภาพ มากขึ้นเช่นกัน ซึ่งทั้งสองวิธีต่างก็เป็นวิธีการพัฒนา ความสามารถทางภาษาอังกฤษที่แพร่หลายและเป็นการ เรียนรู้ด้วยตัวเอง แต่การฟังเพลง อาจจะมีส่วนช่วยใน การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษได้น้อยกว่า เนื่องจากเพลง มีการออกเสียงที่แตกต่างกันมากมาย เช่น การออกเสียงสูง เสียงต่ำ จังหวะ ซึ่งบางครั้ง นักศึกษาอาจไม่ได้นำทักษะเหล่านี้มาใช้ในการฝึกพูด ในชีวิตประจำวัน อย่างไรก็ตาม นักศึกษาจะได้เรียนรู้ คำศัพท์ที่แปลกใหม่จากเนื้อเพลง และสามารถจดจำได้ อย่างรวดเร็ว อีกทั้งเพลงก่อให้เกิดความสนุกสนานและ เพลิดเพลิน ทำให้นักศึกษาที่มีคะแนนความสามารถ ด้านการพูดภาษาอังกฤษต่ำ นิยมเลือกวิธีการพัฒนาการ พูดภาษาอังกฤษ โดยการฟังเพลงมากกว่าการ

คุณภาพดนตรี เพราะการคุณภาพดนตรี จะมีความยากมากกว่าการฟังเพลง แต่จะมีสำนวนต่างๆ คำศัพท์ และการออกเสียงที่นักศึกษาสามารถนำไปฝึกฝน และจดจำเพื่อนำไปใช้สนทนาในชีวิตประจำวันได้

ผลการศึกษาครั้งนี้ สอดคล้องกับงานวิจัยของชนธิภา และคณะ (2554) ที่ทำการศึกษาเกี่ยวกับการใช้กิจกรรมเพลงเพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษและลดความวิตกกังวลในการสื่อสารของนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่ 1 โรงเรียน โปลิตecnิกคานานาเชียงใหม่ พบว่า กิจกรรมเพลงเป็นสื่อที่ช่วยเพิ่มทักษะฟังและพูดภาษาอังกฤษนอกจากผู้เรียนจะเพลินเพลินไปกับเนื้อหาและดนตรีของเพลง ผู้เรียนยังสามารถพัฒนาทักษะการฟังและพูดภาษาอังกฤษของตนเองได้ โดยการเรียนรู้คำศัพท์ผ่านบทเพลง ซึ่งเป็นคำศัพท์ที่ผู้เรียนสามารถพบบ่อยในชีวิตประจำวัน นอกจากนี้ พัชร (2555) ได้สนับสนุนว่าการฟังเพลงภาษาอังกฤษเป็นกิจกรรมที่สามารถทำควบคู่กับกิจกรรมอื่นๆ ได้ง่าย โดยผู้เรียนจะสามารถเพิ่มพูนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษได้ด้วยตนเอง โดยการฟังและฝึกออกเสียงให้เหมือนกับนักร้อง ซึ่งเป็นวิธีที่สามารถช่วยในเรื่องของการออกเสียงคำศัพท์ให้ชัดเจนได้อีกด้วย

ผลการศึกษาโดยสรุปของการศึกษาค้นคว้านี้ชี้ให้เห็นว่า ปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา ปัจจัยหลักโดยส่วนใหญ่เกิดขึ้นจากตัวนักศึกษาเอง เช่น เกิดความกังวลขณะพูดหรือคิดคำศัพท์ไม่ออก ซึ่งปัญหาต่างๆเหล่านี้ จะส่งผลให้โอกาสในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษลดน้อยลง นักศึกษาทั้งกลุ่มที่มีความสามารถด้านภาษาอังกฤษสูงและต่ำ มีวิธีการพัฒนาความสามารถด้วยตนเอง แต่ก็มีผลแตกต่างกันเนื่องจากข้อจำกัดด้าน โอกาสการฝึกพูดในชั้นเรียน โดยวิธีหลักๆที่นักศึกษาทั้งสองกลุ่มนำไปพัฒนาตนเองได้แก่ การดูภาพยนตร์ และการฟังเพลงภาษาอังกฤษซึ่งสามารถช่วยส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น อย่างไรก็ตาม นอกจากการที่

นักศึกษาเลือกหาวิธีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของตนเองแล้ว ผู้รับผิดชอบในทุกระดับรวมทั้งอาจารย์และผู้ปกครอง ควรส่งเสริมและช่วยพัฒนาความสามารถของนักศึกษาเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพด้านภาษาอังกฤษของนักศึกษาให้ดียิ่งขึ้น โดยการจัดหากิจกรรมต่างๆ ที่ส่งเสริมให้นักศึกษาได้ฝึกฝนตามความชอบและความพึงพอใจ เนื่องจาก การเกิดขึ้นของประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ในปี 2558 ทำให้ประเทศไทยเกิดการเปลี่ยนแปลงในหลายๆด้าน ทุกคนในภูมิภาคอาเซียนจะต้องเดินทางข้ามพรมแดนเพื่อหางานทำและแสวงหาโอกาสที่ดีกว่าให้กับชีวิต ดังนั้นภาษาอังกฤษจึงเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการสื่อสาร นักศึกษาจึงจำเป็นต้องเตรียมความพร้อม และหาวิธีทางแก้ไขและกำจัดปัญหาและอุปสรรคต่างๆในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของตนเอง เพื่อรับมือกับสถานการณ์ในอนาคตต่อไป

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการศึกษาค้นคว้านี้ คือ

1. มหาวิทยาลัยและคณะควรส่งเสริมในการจัดสรรทรัพยากร เพื่อส่งเสริมให้นักศึกษาได้ทำกิจกรรมต่างๆ เพื่อพัฒนาการสื่อสารด้านภาษาอังกฤษของตนเองที่แตกต่างจากการเรียนการสอนในห้องเรียน และควรจัดให้มีกิจกรรมทางภาษาอังกฤษที่เหมาะสมและหลากหลาย เพื่อผลักดันและเพิ่มโอกาสให้นักศึกษาได้ใช้ภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น เช่น การจัดค่ายภาษาอังกฤษ เป็นต้น
2. ในการเรียนการสอนรายวิชาที่เกี่ยวข้องกับทักษะการพูด จำนวนนักศึกษานในชั้นเรียนไม่ควรมากเกินไป เพื่อให้นักศึกษาสามารถมีโอกาสฝึกฝนการพูดภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น และควรพัฒนาการเรียนการสอน โดยฝึกให้นักศึกษาสามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้ในสถานการณ์จริง เพื่อให้นักศึกษามีโอกาสใช้ความรู้ความสามารถด้านภาษาของตนเองในการสื่อสารและเพื่อเพิ่มความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษ

ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษากครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาถึงปัญหาอุปสรรคและวิธีการพัฒนาภาษาอังกฤษของนักศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักศึกษาในสาขาที่จะเข้าสู่การเปิดประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในมหาวิทยาลัยอื่นๆในประเทศไทย เพื่อมุ่งเน้นพัฒนาและส่งเสริมความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษให้แก่ นักศึกษาไทย

2. ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับปัญหาอุปสรรคและวิธีการพัฒนาความสามารถภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่ได้รับผลกระทบจากการเปิดประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในทักษะอื่นๆ เช่น การฟัง การอ่าน หรือการเขียน เพื่อเร่งพัฒนาความสามารถด้านภาษาอังกฤษของนักศึกษาให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

เอกสารอ้างอิง

กัลยา วานิชย์บัญชา. 2553. สถิติสำหรับงานวิจัย. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

กาญจนา ชาดตระกูล. 2551. การศึกษาการใช้ภาษาอังกฤษของเจ้าของธุรกิจวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม. วารสารวิจัย มสค 4(2): 1-18.

กองทะเบียนและประมวลผล มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์. 2555. สถิตินักศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์. ค้นเมื่อ 20 ธันวาคม 2555, จาก <http://reg.psu.ac.th/StatHatyaiStudent/>.

ขวัญใจ เตชเสนสกุล. 2555. ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ทักษะที่แรงงานไทยยังต้องพัฒนา. ค้นเมื่อ 31 ธันวาคม 2555, จาก <http://www.thai-aec.com/458>.

ชนธิภา คุณยศยิ่ง, ชิดารัตน์ เหลืองไตรรัตน์, อัยลดา ศรีสมบัติ, จันทิมา จันตานุตร, คณิน บุญเสริฐ และ สุชาติ กองกุล. 2554. การใช้กิจกรรมเพลงเพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟัง-พูด

ภาษาอังกฤษและลดความวิตกกังวลในการสื่อสารของนักเรียน. รายงานการวิจัย. เชียงใหม่. ณัฐฐันรี ฤทธิรัตน์ และ ธัญภา ชีระมณี. 2557. ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทยและความพร้อมสู่อาเซียน. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิตไม่ได้รับการตีพิมพ์ สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ ภาควิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

นำสมร พงษ์พานิช. 2554. การศึกษาปัญหาของการพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารด้วยวาจาของนิสิตคณะวิทยาการการจัดการ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา ตุลาคม 2550 ถึง กันยายน 2551. วารสารมนุษยศาสตร์. 18(1): 85-97.

นุศจี ทวีวงศ์. 2552. กฎบัตรอาเซียน รัฐธรรมนูญที่ใช้ปกครองกลุ่มประเทศสมาชิกอาเซียนจะต้องให้ความสำคัญกับการมีส่วนร่วมของภาคประชาชน. ค้นเมื่อ 15 พฤศจิกายน 2556, จาก <http://www.thaingo.org>.

นุบผา อยู่ทรัพย์. 2555. การพัฒนาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาผ่านการเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและทักษะการเรียน. วารสารวิจัย มสค 8(2): 189-204.

พัชรี โภคาสัมฤทธิ์. 2555. กิจกรรมนอกหลักสูตรเพื่อฝึกฝนภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียน. วารสาร มลก. วิชาการ. 15(30):181-195.

สมชาย วรกิจเกษมสกุล. 2554. ระเบียบวิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 3. อุดรธานี: อักษรศิลป์การพิมพ์.

อรพรรณ วีระวงศ์. 2554. งานวิจัย มศว ระดับกไทยเรียนอังกฤษเพื่อสอบมากกว่านำมาใช้ในชีวิตประจำวัน. ค้นเมื่อ 30 ธันวาคม 2555, จาก <http://www.manager.co.th/campus/viewnews.aspx?newsID=9540000155943>.

- อดิศา เตียว และคณะ. 2547. โครงการข้อมูลพื้นฐานเพื่อ
การเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ
ระดับอุดมศึกษาในภาคใต้. กรุงเทพฯ:
สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย.
- อารีรักษ์ มีแจ้ง, คุยฎี รุ่งรัตนกุล, นันทวัน ชุมตันติ และ
อภิชัย รุ่งเรือง. 2554. การวิจัยเพื่อประเมินผล
การดำเนินงานของศูนย์พัฒนาการเรียนการสอน
ภาษาอังกฤษในประเทศไทย. วารสาร
ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น. 13(2):
55-72.
- อารีรักษ์ มีแจ้ง และ สิริพร ปาณาจารย์. 2553. การ
พัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมครูภาษาอังกฤษโดยใช้
ปัญหาเป็นฐาน สำหรับครูผู้สอนช่วงชั้นที่ 2.
วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
12(2): 17-31.
- Fahmongkolchai, A. 2011. Needs and problems in
English listening and speaking skills of CIMB
Thai Bank Tellers. Master's Project, M.A.
(Business English for International
Communication). Bangkok: Graduate School,
Srinakharinwirot University.
- Juhana. 2012. Psychological factors that hinder
students from speaking in English class (A
class study in a senior high school in South
Tangerang, Banten, Indonesia). Journal of
Education and Practice. 3(12): 100-110.
- Manivannan, G. 2000. Importance of the English
Language. Retrieved from
[http://www.usingenglish.com/teachers/articles/
importance-english-language.html](http://www.usingenglish.com/teachers/articles/importance-english-language.html).
- Prapphal, K. 2001. English proficiency of Thai
learners and directions of English teaching in
Thailand. Journal of English Studies. 1(1):
6-12.
- Sarkis, R. 2012. Using Cognitive Strategies to
Improve English Speaking Skill and Self-
confidence. American Journal of Education
Sciences. 2(4): 19-23.
- Soureshjani, K and Riahipour, P. 2012. Demotivating
factors on English speaking skill: A study of
EFL language learners and teachers' attitudes.
World Applied Sciences Journal, 17(3): 327-
339.
- Sursattayawong, O. 2006. A survey of English
speaking problems of nurses at Rajavithi
Hospital (Master's Degree). Srinakharinwirot
University, Bangkok, Thailand.
- Thairungroj, S. 2012. An analysis of competitive
potential of skilled labor in the service sector
free opening under the ASEAN economic
community (AEC). Thailand Economic and
Business Review, 4(3).
- Tribolet, C. 2012. Using Cognitive Strategies to
Improve English Speaking Skill and Self-
confidence. American Journal of Education
Sciences. 2(3): 36-40.
- Wannapok, S. 2004. A Study English for Business and
Technology Students' Attitudes towards the
English for Business and Technology Program
at the University of the Thai Chamber of
Commerce. (Independent Study, University of
the Thai Chamber of Commerce, Bangkok,
Thailand.